11 To 349/2013-257

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 30. ledna 2014 v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Heleny Urválkové a soudců JUDr. Ladislava Koudelky a JUDr. Oldřišky Rysové odvolání **státního zástupce** ve věci **obžalovaného** [redacted], nar. [redacted], podané proti rozsudku Okresního soudu v Příbrami ze dne 30. 4. 2013 č. j. 4 T 66/2011-230 a rozhodl t a k t o :

Podle § 258 odst. 1 písm. d) trestního řádu se napadený rozsudek **r u š í** a podle § 259 odst. 3 trestního řádu se znovu **r o z h o d u j e** tak, že se

Obžalovaný

[redacted],
nar. [redacted]

podle § 226 písm. b) tr. řádu **z p r o š ť u j e obžaloby ze zločinu znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a), b) tr. zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku,** kterého se měl dopustit tak, že
dne 17. 12. 2010, v době kolem 19,30 hodin, v místech zvaných [redacted], mezi obcemi [redacted] a [redacted], okr. [redacted], kde procházel se svou přítelkyní [redacted], nar. [redacted], v úmyslu s ní vykonat soulož i přes to, že mu sdělila, že to nechce, ji chytil za zápěstí obou rukou, povalil do sněhu, lehnul si na ni, sebe i poškozenou začal obnažovat na dolní polovině těla, ačkoliv mu poškozená říkala, aby ji pustil a odstrkovala ho, kdy se obžalovanému podařilo obnažit poškozenou na dolní polovině těla, kdy jí stáhl oblečení ke kolenům a když mu poškozená řekla, že to bude dobrovolně, tak ji udeřil otevřenou dlaní do obličeje, přičemž se poškozené podařilo vysmeknout, z místa utekla a k pohlavnímu styku nedošlo a tohoto jednání se dopustil, ačkoliv si byl vědom, že poškozená je mladší 18 let, neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestnými činem.

O d ů v o d n ě n í

Rozsudkem Okresního soudu v Příbrami byl obžalovaný podle § 226 písm. a) tr. řádu zproštěn obžaloby pro skutek popsaný ve skutkové větě tohoto rozhodnutí, v němž státní zástupce spatřoval zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a), b) tr. zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku.

Proti tomuto rozsudku podal státní zástupce v zákonné lhůtě odvolání. Podle něj nelze jednání obžalovaného posuzovat jen jako nedorozumění mezi ním a poškozenou. Obžalovaný totiž byl v určitém stádiu svého chování srozuměn s nesouhlasem poškozené, přesto v něm pokračoval a kdyby se mu poškozená nevysmekla, tak by zřejmě k dokonání činu došlo. Je pravdou, že pak již poškozenou nijak nepronásledoval a ani jí neohrožoval. Výpověď poškozené [redacted] je přitom věrohodná, o podstatných skutečnostech podle státního zástupce vypovídala shodně, v zásadě i v souladu s výpovědí obžalovaného. Rovněž závěry znaleckého posudku její výpověď v obecné rovině ani v konkrétní rovně zpochybněna není. Obžalovaný tak měl být uznán vinným trestným činem, pro nějž na něj byla podána obžaloba, proto státní zástupce navrhl, aby soud II. stupně napadený rozsudek zrušil a vrátil věc prvému soudu k novému projednání a rozhodnutí.

Soud II. stupně podle § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal odvoláním napadený rozsudek, i řízení, které mu předcházelo a zjistil následující:

Soud I. stupně v nynější věci rozhodoval již podruhé, přičemž svým prvním rozsudkem ze dne 27. 9. 2012 uznal obžalovaného vinným zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a), b) tr. zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku a uložil mu souhrnný trest odnětí svobody v trvání 2 let a 10 měsíců, který mu podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání 3 let za současného stanovení dohledu. V rámci uložení souhrnného trestu prvý soud také současně zrušil výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Příbrami sp. zn. 4 T 197/2010 ze dne 30. 6. 2011, jakož i všechna na něj navazující rozhodnutí, pozbyla-li jeho zrušením podkladu. Soud II. stupně však následně tento rozsudek usnesením ze dne 14. 3. 2013 podle § 258 odst. 1 písm. b) tr. řádu zrušil a věc vrátil prvému soudu s tím, aby znovu hodnotil výpověď poškozené a zabýval se skutečnostmi zjištěnými ohledně její osoby, které vyplývaly ze znaleckého posudku MUDr. [redacted].

Soud I. stupně se věcí znovu zabýval, zhodnotil znovu jednotlivě i ve vzájemných souvislostech všechny provedené důkazy, přičemž vzal v potaz připomínky odvolacího soudu, a dospěl ke skutkovým závěrům, kterým již lze přisvědčit.

Je zřejmé, že ve výpovědi poškozené jsou v rozpory. Svědkyně [redacted] jednak připustila, že v průběhu procházky mezi ní a obžalovaným probíhaly intimnosti, jednak o skutku samotném vypovídala u hlavního líčení podstatně jinak než v přípravném řízení. V hlavním líčení totiž popsala celou záležitost tak, že ji obžalovaný povalil náhle a nečekaně, držel jí ruce za hlavou, současně svlékal ji i sebe, dával jí facky, křičel na ni, že je kurva, že bude řvát bolestí a zacpával jí ústa. V přípravném řízení však svědkyně o nadávkách vůbec nemluvila a tvrdila, že facku od obžalovaného dostala jen jednu, poté, co mu řekla, že „to bude dobrovolně". Tedy v hlavním líčení poškozená popsala celou záležitost dramatičtěji

a líčila jednání obžalovaného více násilně, navíc její výpověď z přípravného řízení postrádá logiku, neboť z ní vyznívá, že na ni obžalovaný užil násilí, až poté, co se mu podvolila.

Rozporuplnost ve výpovědích poškozené vysvětlují závěry znalce doc. MUDr. [redacted], který poškozenou charakterizoval jako nevyzrálou osobnost trpící lehkým mentálním defektem a poruchou osobnosti, u níž jsou sexuální témata infantilně nerozvinutá, potlačená a svědkyně se někdy uchyluje k jistému zkreslování popisovaného děje, přičemž zavolala policii v době, kdy už jí nic podstatného nehrozilo, spíše z bezradnosti, neboť nebyla mentálně schopna dobře a racionálně zhodnotit nastalou situaci. Tyto závěry ostatně korespondují i s chováním svědkyně popsaným ve zprávách policie vztahujících se k události ze dne 19. 12. 2008. Tehdy poškozená na policii uvedla, že byla znásilněna, při vytěžení však následně připustila, že pohlavní styk s mužem, který ji měl znásilnit, měla dobrovolně a ona nahlásila policii znásilnění pouze z obavy z reakce rodičů na její chování. Ačkoliv je podle znalce MUDr. [redacted] poškozená v obecné rovině v podstatě věrohodná, její konkrétní věrohodnost je třeba v nynější věci hodnotit, s ohledem na shora popsané rozpory v jejích tvrzeních, strukturu její osobnosti a předchozí chování v podobné životní situaci, jako podstatně sníženou.

Ve věci je tedy zřejmé, jak prvý soud v odůvodnění napadeného rozsudku rozebral, že obžalovaný se mohl domnívat, že poškozená s jeho jednáním souhlasí a je s ním svolná až do okamžiku, kdy mu sama dala vysmeknutím najevo, že nechce, aby mezi nimi k pohlavnímu styku došlo. Poté však již obžalovaný se svými sexuálními aktivitami přestal, nepokračoval ve svém jednání, poškozená, poté, co se mu vysmekla, z místa odešla, aniž by jí on nějak dále napadal, či ohrožoval. Soud II. stupně se tak ztotožňuje se závěrem prvého soudu, že se jednalo spíše o nedorozumění mezi obžalovaným a poškozenou v intimní oblasti, rozhodně nešlo o úmyslný sexuální útok ze strany obžalovaného s cílem násilím donutit poškozenou k souloži nebo jiným milostným aktivitám.

Na správné skutkové závěry však prvý soud aplikoval chybně právní závěr, protože zprostil obžalovaného obžaloby podle § 226 písm. a) tr. řádu, tedy vadně konstatoval, že nebylo prokázáno, že by se skutek, který je předmětem obžaloby, stal. To však akceptovat nelze, neboť je zřejmé, že ke skutku došlo, to nepopírá ani obžalovaný, popisuje ho, byť jiným způsobem, i poškozená. Správným zprošťujícím důvodem tedy je důvod podle § 226 písm. b) tr. řádu, že skutek, k němuž reálně došlo, nenaplňuje všechny zákonné znaky trestného činu (neboť chybí jeho základní znak – subjektivní stránka – úmyslné zavinění) a proto nebylo prokázáno, že by skutek byl trestným činem a není ani přetupkem.

Z tohoto důvodu soud II. stupně napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. d) tr. řádu zrušil a sám pak obžalovaného obžaloby zprostil podle § 226 písm.b) tr. řádu.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný. Lze však proti němu podat **dovolání** k Nejvyššímu soudu ČR, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti němuž dovolání směřuje, podáním u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni. Dovolání lze podat pouze z důvodů uvedených v § 265b tr. řádu. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch či v neprospěch obžalovaného, obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí, který se ho bezprostředně

dotýká. Obžalovaný může podat dovolání pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání za dovolání nepovažuje, byť bylo takto označeno.

V Praze dne 30. ledna 2014

JUDr. Helena Urválková, v. r.

předsedkyně senátu

Za správnost :
Nádherná